

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 32067/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Богдановић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обоје из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5789/20 од 15.10.2020. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5789/20 од 15.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П 250/19 од 23.06.2020. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу исплате износ од 350.000 евра са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања (први став изреке), одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (други став изреке) и тужилац је ослобођен плаћања судских такса (трећи став изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5789/20 од 15.10.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Панчеву П 250/19 од 23.06.2020. године у првом ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је пресудом Вишег суда у Панчеву К 91/10 од 07.06.2010. године, оглашен кривим за извршење кривичног дела тешко убиство у покушају и недозвољено држање оружја и експлозивних материја, те му је изречена јединствена казна затвора у трајању од 20 година. Тужени ББ је син, а тужена ВВ супруга преминулог ГГ, за чије је убиство у покушају овде тужилац оглашен кривим. Оштећени су у току кривичног поступка истакли имовинскоправни захтев. Решењем Вишег суда у Панчеву К 91/10 од 18.04.2011. године, на предлог ББ одређена је привремена мера обезбеђења имовинскоправног захтева насталог извршењем кривичног дела, те је тужиоцу забрањено да отуђи и оптерети непокретности (воћњак) уписане у ЗКУЛ ..., .., .., .., .., .., .., .., .. и .. КО ..., у складу са чланом 210. Законика о кривичном поступку. Решење је донето из разлога што је тужилац имао намеру да непокретности на којима је одређена привремена мера отуђи – поклони својој ћерки. Одређено је да привремена мера траје до правноснажног окончања кривичног поступка и наложено земљишно-књижном одељењу Основног суда у Вршцу да упише забрану отуђења и оптерећења наведених непокретности. Тим решењем није одређен рок за подношење тужбе ради остварења имовинскоправног захтева. Против наведеног решења тужилац није изјавио жалбу. Извршен је упис предметне забележбе. Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4968/10 од 26.10.2011. године укинута је пресуда Вишег суда у Панчеву К 91/10 од 07.06.2010. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Пресудом Вишег суда у Панчеву К 154/11 од 26.11.2012. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 958/13 од 19.06.2013. године, тужилац је оглашен кривим за извршење кривичног дела тешко убиство у покушају и недозвољено држање оружја и експлозивних материја, те му је изречена јединствена казна затвора у трајању од 16 година. Дана 17.10.2016. године, тужени су против тужиоца поднели тужбу ради накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед смрти блиског лица и претрпљеног страха, као и ради накнаде материјалне штете на име трошкова сахране и полупаних стакала на прозорима и вратима. Тужилац је знао да ће тужени тражити накнаду штете због убиства свог оца, односно супруга и знао је да је трајање привремене мере било одређено до правноснажног окончања кривичног поступка, а тек након што је добио тужбу тужених ради накнаде штете, тужилац је поднео Вишем суду у Панчеву захтев за укидање привремене мере, који је решењем од 20.09.2017. године одбачен као недозвољен, а затим је поднео уставну жалбу која је одбачена решењем Уставног суда Уж 192/08 од 25.03.2019. године. Након тога се захтевом за брисање привремене мере обратио Служби за катастар непокретности, која је тражила да им достави правноснажну кривичну пресуду, али тужилац по том захтеву није поступио. Тужени нису тражили продужење привремене мере ни пре ни после правноснажности кривичне пресуде. Тужилац је по тужби тужених за накнаду штете обавезан да им исплати укупан износ од 15.000 евра у динарској противвредности. Тужилац од 2009. године није на слободи. Првобитно је био у притвору, а сада је на издржавању казне затвора у КПЗ Падинска Скела. У овом поступку тужбом тражи накнаду штете за период од 2014 – 2016. године у висини прихода које би остварио гајењем воћа на непокретностима у односу на које је била одређена наведена привремена мера. Од 2009. године, када је лишен слободе, све до 2011. године предметне воћњаке су обрађивале његова супруга и мајка, а од 2011. године се не обрађују, јер тужилац није имао новца за то. Тужилац није оглашавао да воћњаке даје у закуп, нити је било шта друго предузимао како би се исти одржавали.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужиоца из разлога што не постоји узрочно-последична веза између радње или пропуштања тужених и евентуалне штете коју је тужилац претрпео због необрађивања воћњака у периоду од 19.03.2013. године до 17.10.2016. године, будући да је привремена мера трајала до правноснажног окончања кривичног поступка који се водио против тужиоца, односно до 19.03.2013. године, те је тужилац имао право да тражи брисање наведене забележбе, што није учинио, а осим тога привремена мера није ни имала правно дејство у периоду за који тужилац тврди да му је штета проузрокована, све у смислу члана 296, 297. и 298. Закона о извршном поступку.

Законом о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/2001... "Службени гласник РС", бр. 76/10) прописано је да на предлог овлашћених лица (члан 202), могу се у кривичном поступку по одредбама које важе за извршни поступак, одредити привремене мере обезбеђења имовинскоправног захтева насталог услед извршења кривичног дела (члан 210. став 1.).

Законом о извршном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04) прописано је да ће се у решењу којим се одређује привремена мера одредити време трајања те привремене мере. Ако је привремена мера одређена пре подношења тужбе или пре покретања другог поступка, одредиће се рок у коме поверилац мора поднети тужбу, односно предлог за покретање другог поступка ради оправдања мере (члан 296. став 1.). Ако извршни поверилац у одређеном року није поднео тужбу, односно није покренуо други поступак ради оправдања привремене мере или је време за које је одређена привремена мера истекло, суд ће на предлог извршног дужника обуставити поступак и укинути спроведене радње (члан 297. став 1.). Извршни дужник има према извршном повериоцу право на накнаду штете која му је нанета привременом мером за коју је утврђено да је била неоснована или коју извршни поверилац није оправдао (члан 298.).

Чланом 154. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“, број 29/78...., „Службени гласник РС“, број 18/20) прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 155. истог закона прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и nanoшење другоме физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

У конкретном случају, користећи се законским овлашћењем да одређивањем привремене мере забране тужиоцу као штетнику да отуђењем своје имовине онемогући наплату потраживања тужених, као оштећених лица, на предлог тужених суд је у кривичном поступку одредио привремену меру, чије је брисање из евиденције Катастра непокретности тужилац пропустио да тражи по правоснажности осуђујуће кривичне пресуде. Сагласно изложеном, у поступању тужених нема противправности нити између штете због необрађивања тужиоцевог воћњака и радњи тужених има узрочнопоследичне везе, јер природа привремене мере забране отуђења непокретности није спречавала породицу тужиоца да се и током њеног трајања бави воћарском делатношћу.

Код оваквог чињеничног стања, неосновани су ревизијски наводи којима се суштински понавља аргументација истакнута у жалби, и детаљно размотрена и правилно оцењена као неоснована од стране другостепеног суда.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**